הקוליק העקשן

סיפור עם ננאץ (צפון סיביר)

סמוך למים בנו בית ציפורים קוליקים - אבא, אמא ובן צעיר.
נעים כל כך בטונדרה בקיץ! אמא ואבא שמחים מאוד כי הבן שלהם גדל מהר.
אין מה לומר, בן טוב יש להם. ורק בעיה אחת – הוא עקשן גדול.
הוא התעופף בטונדרה ופעם עלה לצמרת עץ לבנה כדי להסתכל על הסביבה. ואז הביט למטה, ושם ראה עכברה צעירה שיצאה מהבית התת-קרקעי שלה. היא לבושה יפה, מעיל עם דוגמאות מצויירות, קישוטים שמיפים את ראשה נראו בצמות שלה. הקוליק הצעיר הסתכל על העכברה, ולא יכול היה לסיר עיניו ממנה.

כשחזר הביתה נכנס לחדר, התיישב, קיפל כנפיים, הוריד ראש, התעצב.
אמו שאלה:
"מה אתך? חלית?"
עונה לה הבן קוליק:
"ראיתי עכברה. אני רוצה להתחתן אתה."
האם השתוממה, התרגשה:
"מה אתה סך? הרי אנחנו, קוליקים, בחורף עפים לארצות חמות. והעכברים נשארים כאן, בבית תחת האדמה, לא רואים אור כל החורף."
"גם אני אשאר בטונדרה בחורף" התעקש הבן קוליק.
"מה אתך, מה אתך" נבהלה האם "כאן בחורף קור איום. הכל קופא! תצא מהבית וזנב שלך יקפא לקרח. לא, קוליקים לא יכולים להישאר בטונדרה בחורף."
אך הבן העקשן לא מוכן לשמוע, עומד על שלו:
"אשאר! אשאר!"
בערב אבא חזר מהציד. האם סיפרה לו.
חשבו, חשבו אבא ואמא, איך לא מצאו רעיון איך לשכנע את הבן שלהם.. רואים – צריך יהיה לחתן את הבן שלהם עם העכברה.
"טוב" אמרה אמא ,אלך לשדך."
והלכה לבית תת-קרקעי תחת עץ הלבנה הצעיר, שם חיו העכברים.
העכברה הזקנה ראתה את האורחת הלא-צפויה, השתוממה ושואלת:
"קרה דבר מה אצלכם?"
והאם קוליקה אומרת לה:
"בת יפה אצלכם. ואצלי בן. והנה באתי."
"אכן יש לי בת" עונה העכברה הזקנה "אבל בקרוב הקיץ יעבור ואתם, קוליקים, יוצאים לארצות חמות. והבת שלי לא יודעת לעוף. היא הולכת על האדמה. איך היא תגיע עם הבן שלך מעבר לים, לארצות חמות?"

ואמא קוליק שואלת:
"ואם הבן שלי יישאר אצלכם בחורף?"
"אם כך" עונה העכברה הזקנה "אם כך, אז אתן את בתי לבן שלך לאישה."
אמא קוליק חזרה הביתה ואבא שואל:
"על מה דיברתן? מה החלטתן?"
"העכברה הזקנה הסכימה לתת את בתה לבן שלנו, אם נשאיר אותו אצלם בחורף."
הדבר העציב מאוד את אבא קוליק, אך לא היה מה לעשות.
"טוב" אמר "שיהיה כך."
עברו כמה ימים והכינו נשף חתונה גדול.

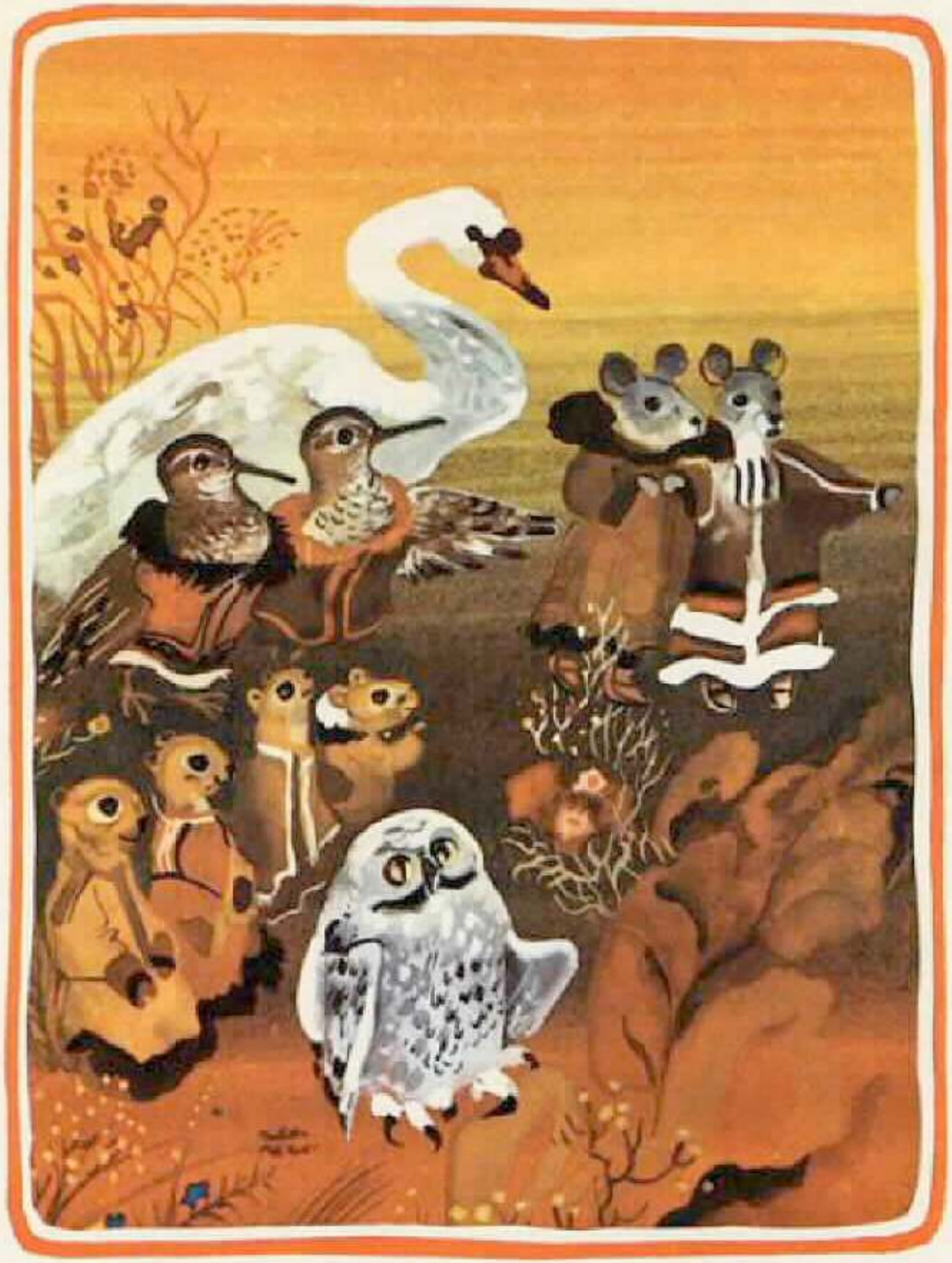

באו אורחים מכל הטונדרה! חיות למיניהן באו, ציפורים שונות התעופפו. קיימו חתונה שמחה.
רק אבא ואמא קוליק ישבו עצובים. כי השמיים כבר סתוויים נעשו, הגיע זמן לעוף מכאן, להיפרד מהבן האהוב. אז איך לא להיות עצובים.
אמר אבא לבנו:
"בני היקר, תישאר כאן בחורף אבל שמור על עצמך, אל תצא מהבית. ובאביב, כשרק השלג יתחיל להמס חכה לנו.
אבא ואמא קוליק התרוממו באוויר ועפו יחד עם ציפורים אחרות.
והבן התחיל להתגורר בבית העכברים שבאדמה.
ארוך החורף בטונדרה. לא רואים שמש בשמיים. רוח קרה נושבת, סערת שלג משתוללת.
קוליק צעיר חי בבית העכברים חודש, חי חודשיים. חשוך שם, מלא עשן. קשה לנשום, לא ניתן לעוף.
הוא אומר לעכברה:
"פתחי דלת, תוציאי את העשן. תני לי להביט על העולם הלבן."
והיא עונה:
"קר שם. אין שם שמש. תסבול קצת."
והוא שוב:
"פתחי, אלך קצת, אעוף."
והיא משכנעת אותו:
"סבלנות. אל תצא. אבא ואמא ביקשו שלא תצא מהבית. הזנב שלך יקפא לשלג."
אך קשה להסביר לו. דבר ודבר, הכל לשווא. הוא אומר רק דבר אחד – פתחי ופתחי.
העכברה פתחה דלת. הקוליק יצא החוצה והזנב שלו כפה לשלג!
בדיוק אז עבר שם שועל – תפס את קוליק! ואין יותר קוליק. נוצת זנב אחת רק נשארה.

עבר זמן והחורף הסתיים בסוף. השלג התחיל להתמוסס.
העכברים יצאו מהבית, התחממו בשמש. הביטו בשמיים ושם מהדרום הופיע משהו חשוך, משהו מכסה את אור השמש.
"האם זה ענן כבד או סערה?"
לא, זה לא ענן ולא סערה. אלה הציפורים שבאות מארצות זרות, חמות. חוזרות לארץ מולדתן. מהקולות המצלצלים מתעוררת הטונדרה, כולם שמחים.
והנה שתי ציפורים יורדות על הארץ, רצות אל בית העכברים. באות ושואלות:
"איך זה שהבן שלנו לא יוצא לקראתנו? איפה הוא?"
והעכברים עונים:
"הוא לא רצה לשמוע אותנו. יצא החוצה, הזנב שלו נדבק לשלג. רק נוצה אחת נשארה ממנו."
מאז הציפורים לא מתחתנות עם העכברים.